



הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
19:05	20:06	20:50
19:03	20:08	20:53
19:06	20:06	20:51
תל אביב		
ירושלים		
חיפה		

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה



האהבה הגדולה ביותר

רק מי שלומד תורה יכול להרגיש מהי האהבה הגדולה ומהו הדבר החשוב ביותר

אהבת ישראל

'ואהבת לרעך כמוך' – מילים שהפכו למושג שהפך לערך מקודש. פשוטו כמשמעו: לאהוב כל יהודי, באשר הוא, בכל מעמד ובכל מצב, ללא כל קשר למידת הקירבה עמו, למידת היותו דומה לנו או שונה מאיתנו, ובלי כל השפעה של שיקולי גיל, מעמד רוחני או כלכלי, ובלי כל שיקול אחר. פשוט לאהוב כל יהודי, רק כי הוא יהודי!

למרבה הצער, לעתים עשויים להימצא יהודים שמעשיהם תואמים את היותם 'משנאי השם'. את המעשים הללו – חובה לשנוא ולהוקיע, אבל גם אצלם – הניצוץ היהודי לא כבה, הוא חבוי אי שם תחת הררי מעשים פסולים. ואת הניצוץ הזה, את נקודת ההשקפה בין כולנו – הנשמה היהודית הקדושה – אותה אנו אוהבים בכל לב וללא תנאי!

נכון, לא תמיד קל לעשות את החילוק הזה. דווקא לכן, ובשל היות מצוות 'ואהבת לרעך כמוך' כה קריטית בחיבור האיתן שבין כל היהודים בעולם, מדי בוקר שבים אנו ומטמיעים את הערך הזה, מפנימים אותו בליבנו בכל עוז ותוקף, פותחים בו את היום, מפעילים את התוכנה הפנימית שבליבנו לאמור: כן, אני אוהב בכל יהודי את היהודי שבו!

ומסיבה זו, תפילתנו נפתחת בקביעת הערך הזה בליבנו. הלא כל הורה יודע, בכמה נחת הוא מתמלא כשהוא רואה את ילדיו אוהבים ומכבדים זה את זה, מסורים איש למען רעהו. כשהאב רואה זאת – לבו מתרונן בשמחה ועונג, והוא רוצה להעניק לילדיו ולפנק אותם ככל יכולתו.

לפיכך, מדי בוקר, רגע לפני שאנו ניגשים לבקש מאבא שבשמים בתפילת שחרית, אנחנו מקדימים וקובעים שאנו אוהבים כל יהודי, שאנו מילדיו של הבורא החיים בשלום, באהבה ובאחוה איש עם רעהו. בכך אנו מבקשים לעורר נחת רוח שמימית בשמים מהעובדה שבני ה' אוהבים זה את זה, ועל ידי כך יושפע שפע רב לקבל את תפילתנו ולהעניק לנו את כל משאלותנו!

(הרב אשר קובלסקי)

בעצם הקטנה של בנו העשירי.

אולם אותו רבי יוחנן – מספרת הגמרא נורא ואיום – היה לו תלמיד לר' יוחנן ריש לקיש, ריש לקיש בצעירותו ירד מהדרך ונעשה ראש השודדים, רבי יוחנן החזירו בתשובה, ולימד אותו כל התורה, והם היו חברותא וכל הגמרא מלאה במחלוקות של רבי יוחנן וריש לקיש – רבי שמעון בן לקיש. כשנפטר ריש לקיש – לא ניכנס כעת לסיפור פטירתו – היה רבי יוחנן הולך הלך ושוב בבית המדרש ומבכה ואומר "היכן את בר לקישא היכן את בר לקישא", איפה אתה ריש לקיש איפה אתה ריש לקיש, לא יכול היה ר' יוחנן לשאת את הצער. הביאו לו לר' יוחנן אמורא אחר ענק בתורה שילמד עימו במקום ריש לקיש, על כל דין שאמר רבי יוחנן הביא לו ברייתא האומרת כמותו. אולם ר' יוחנן אמר לו וכי אתה משתווה לריש לקיש? אמר, את כבר לקישא? בר לקישא כי הוה אמינא מלתא, הוה מקשי לי עשרים וארבע קושייתא, וממילא רווחא שמעתא, ואת אמרת, תניא דמסייעא לך? אטו לא ידענא דשפיר קאמינא?

רבי יוחנן היה אומר דין ורבי שמעון בן לקיש היה מקשה עשרים וארבע קושיות והוא היה מתרץ עשרים וארבע תירוצים, ועל ידי הקושיות והתירוצים התורה מתבררת, התורה יותר בהירה, ורבי יוחנן לא יכל לסבול שהתורה שלו לא בהירה הוה קאזיל וקרע מאניה, וקא בכי, ואמר, "היכא את בר לקישא?" "היכא את בר לקישא?" והוה קא צווח עד דשף דעתיה מיניה! התפללו עליו החכמים שימות, ומת מתוך יגונו. אין לו טעם בחיים שכאלו!

אם לא תדעי לך היפה בנשים – אומר הזהו"ק, אי לית לך ידיעה בתלמודא דילי – אם לך ידיעה בתלמודא גם אם את "היפה בנשים" יפה במעשים טובים ובמצוות כיון שאין לך ידיעה בתלמודא – צאי לך! צאי ממחיצתי. גם אם עושים כל המצוות שבתורה, אם לא לומדים בתורה צאו ממחיצתי, אינני רוצה לראות אתכם! כשנפטר אדם לבית עולמו שואלים אותו "קבעת עיתים לתורה" מה זה קבעת? כמו מסמר! חוק ואל יעבור! שבת שלום ומבורך!

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

"אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי", אם לא שעוסקים בתורה בכל העשרים וארבע שעות ביממה העולם היה חרב, לכן העולם נברא עגול כדי שבכל רגע נתון, גם כשהפחיתות והלכו לישון במדינה אחרת אור, וכך כל היממה עוסקים בתורה ובמצוות. אם יש רגע אחד שלא לומדים תורה חוזר העולם להיות תוהו ובוהו.

אדם שלומד תורה הוא מחזיק את העולמות כולם, יהודי – הנשמה שלו גבוה מעל גבוה בעולמות העליונים. השפע יורד מלמעלה למטה, שורש נשמת ישראל היא מתחת כסא הכבוד למעלה מן המלאכים!! כתוב בחז"ל שכשביקש משה להוריד את התורה אמרו מלאכים השרת לקב"ה מה לילוד אישה ביננו, מה פירוש ביננו? מדוע ילוד אשה הוא יותר גבוה מאיתנו עומד בסדר ירידת השפע בין קוב"ה לפני המלאכים! וכשעם ישראל לא לומד תורה ח"ו המלאכים לא מקבלים שפע כי השפע עובר דרך עם ישראל.

כל אחד יבין, לאיזה דרגות נפלאות ועצומות ועליונות הוא יכול להגיע, לאילו היכלות טמירין וגניזין יכולה נשמתו להגיע לעתיד לבוא. ולא רק לעתיד אלא גם כאן בעולם שמצחצח את נשמתו מקדשה ומאיר אותה בעסק התורה ועבודת ה', הוא זוכה להרגיש השראת השכינה בחינת עולמן תראה בחיך, הוא נמצא בין אנשים ומדבר איתם אבל באמת הוא מלאך.

אין מתיקות כמתיקות אורות התורה הק', ומי שטועם טעמה של תורה כמה הוא מחכה לחג השבועות. התורה הק' היא הטבעת המקשרת בין עם ישראל לקוב"ה, כמו חתן המקדש את כלתו בטבעת כן מקדש הקב"ה את עם ישראל באמצעות התורה הק', ואי לאו האי יומא הרבה יוסף איכא בשוקא!

רבי יוחנן היו לו עשרה בנים, וכולם מתו בחייו. כשהיה בא לנחם אבילים היתה לו בכיסו עצם קטנה פחות משיעור טומאה, והיה מראה אותה לאבילים ואומר להם, ראו תתעודדו, תתנחמו, הנה זה העצם של בני העשירי וב"ה חילץ אותי וניחם אותי וחיזק אותי. אנחנו יכולים לתאר לעצמינו כמה צער זה לאיש שמשל את בנו? כל שכן שני בנים עשרה בנים! זה בלתי נתפס כזה צער! ועם כל זה ר' יוחנן בבטחונו בהש"ת וטוהר אמונתו התחזק כל כך עד שהיה מחזק ומנחם אבילים

זכות החיזוק והקריאה בעלון

לעילוי נשמת שלמה בן ג'ון ג'ון, סגלית בת חנה, חן בן חיה, יואב בן חנה
להצלחת אסף בן חיה, רועי בן דינה, אלעד בן עמה, אלדד בן ירדנה
לרפואת מורנו ורבנו הרב דניאל זר בן רבקה, צורי בן רחל, יהושע בן גאולה
לזש"ק בנימין בן חסיבה, אלדד בן חוה, ספיר בת עליזה, לילך בת עליזה

גם אתם רוצים להקדיש
זכות של אלפי עלונים
להצלחה, לרפואה, לזש"ק
או לעילוי נשמת יקירכם?

התקשרו עכשיו:

03-61-50-203



סיפור לשבת

הרב צבי נקר

ארבע מילים - מסר עוצמתי!

את הפתק על שולחן המלמד, כדי להודיע שכך כתבו לי ילדים, שהם התנהגו כלפי באופן לא יפה, וכתבו זאת על פתק. זה פתק שכתבו לי, לא אני כתבתי אותו ובוודאי שלא למלמד."

עתה, היה תורו של המלמד להיבהל כדבעי. באותו רגע קלט את עומק הטעות שעשה, כיצד בייש את תלמידו לעיני כל הכיתה על לא עוול בכפו. לא יוסי כתב את הפתק, הוא בכלל לא ניסה לפגוע, את הפתק כתבו ילדים ליוסי, ניסו לפגוע בו, והוא רק ביקש ליידע על כך.

לשבחו של המלמד ייאמר שכאשר התבהרה התמונה, לא נמלט מאחריות למעשיו, אלא שב לכיתה החדשה של יוסי, התנצל בפניו מעומק הלב על שפגע בו באופן כה קשה, ואף העניק לו סכום כסף כדי שיקנה בו ממתקים עבור ילדי הכיתה החדשה.

סיפור מדהים זה אותו שמע הרה"ג רבי אשר קובלסקי שליט"א מפי המלמד-גיבור המעשה, מחדד עד כמה לעולם לא נוכל לפרש משהו כפי מה שהוא נראה לנו. תמיד נחשוש כי יש משהו שאיננו יודעים, יש פרטים שאינם בהירים, אולי כל מה שנראה לגד עינינו הוא רק חלק קטן מהתמונה, וכשתתבהר כולה נגלה עד כמה טעינו במבט הראשון שלנו...

הבה ניקח את המסר הזה לחיי היום יום שלנו. כל כך הרבה פעמים אנו רואים אנשים שעושים מעשים שונים, וממהרים להכריע, לחרוץ, לקבוע, זה מעשה טוב וזה מעשה רע, פעולה פלונית מוכיחה שמבצעה היא אישיות חיובית, ופעולה אחרת מצביעה על כך שמי שעשה אותה הוא זד מרשע...

לסיפורים מרתקים נוספים של הרב צבי נקר
נכנסו לאתר 'ישיבת אור דוד'

אותו בליבו.

המלמד התקשה לחזור לשלוותו. הוא נטל את הפתק ואץ רץ לכיתה ז', הוא פתח את דלת הכיתה בתנועה חדה, נכנס פנימה בזעף, נעץ מבט ביוסי-תלמידו לשעבר, ושאל קצרות: "יוסי, האמנם? האם אתה הנחת את הפתק הזה על שולחני?"

"כן", הנהן יוסי, ולנוכח אישורו פתח המלמד בצעקות לעיני הכיתה כולה: "האינך מתבייש? אני טורח למענך, עובד בשבילך, מתאמץ עבורך, כמה טרחתי כדי להעביר אותך לכיתה המתאימה לך, כמה מסרתי את נפשי כדי שתתפתח ותתחנך באופן המיטבי ביותר, זו ברכת הפרידה שלך? ככה אומרים תודה רבה?"

המלמד התנשף קמעא, והמשיך: "אז למרות שהודות למאמציי אני כבר לא המלמד שלך, אבל את סמכויות הענישה כלפיך טרם איבדתי, לך הביתה, שם תחשוב טוב טוב אם נאה או יאה לכתוב כך למלמד-חתם המלמד את צווחותיו, לנוכח עיניהם הנדהמות של התלמידים.

יוסי? יוסי פשוט פרץ בבכי נסער, שתי עיניו כשני נחלי דמעות. הוא התנועע בהתרגשות ופניו סמוקות בביישנות, הוא השפיל את מבטו בחרדה ואמר בשקט תוך גמגום ביישני: "אבל, אבל... אבל אני בכלל לא כתבתי את הפתק הזה. זה פתק שהילדים בכיתה כתבו לי, והנחתי אותו על שולחן המלמד-לטיפולו. אני לא כתבתי את הפתק למלמד, חבריי בכיתי לשעבר-כתבו לי את הפתק, כנראה בגלל שקינאו בי..." השיב הילד באימה.

"מה???"-המלמד היה המום.

"כן", השיב יוסי בין פעיות בכיו, "אני הנחתי

יוסי היה תלמיד כה מצטיין, בלי עין הרע, זרע ברך ה'. מוכשר מבני גילו, מבריק מבני כיתתו, עד שהמלמד שלו בכיתה ו' החליט שראוי שיקפוץ שנה ויעבור לכיתה ז' בעיצומה של שנת הלימודים. המנהל החינוכי בדק את העניין לעומק, בכל זאת-זהו נוהל חריג להקפיץ תלמיד תוך כדי שנת הלימודים, אולם משנוכח לדעת כי יוסי אכן ילד כה מצטיין, מבריק ומוכשר-הבין שאין לו מה לעשות יותר בכיתה ו', ונקבע כי הוא עולה לכיתה ז'.

המעבר נקבע ליום ראשון שאחר חנוכה, בתוך חופשה קצרה, כדי שבכל זאת יהיה כאן קצת ניחוח של התחלה חדשה. בהתרגשות אין קץ שב יוסי לספסל הלימודים, ופנה לכיתה ו' ליטול ממנה את מיטלטליו משם, קורן מאושר ומחויך מאוזן לאוזן, חש זכות כבירה לבוא בשעריה של כיתה ז', הוא כבר ילד גדול...

חלפו כמה דקות, ואל כיתה ו' נכנס המלמד לפתוח את היום. הוא מביט על שולחנו, ומבחין בפתק חצוף במיוחד שההיגיון מחייב שמי שכתב אותו הוא יוסי, התלמיד המצטיין שעזב את הכיתה הבוקה הוא קרא את הפתק שוב ושוב, ולא האמין למראה עיניו: "ברוך שפטרני מעונשו של זה"-כך היה כתוב בפתק בכתב ילדותי, באותיות גדולות וברורות. המלמד התקשה להאמין. 'יוסי? דוקא הוא?? הילד המצטיין שאני ולא אחר נלחמתי כדי לשדרג אותו לכיתה הבאה וברגע האחרון הוא נועץ בי חרב כה דוקרנית?' כדי לוודא שאל את תלמידיו מי הניח כאן את הפתק הלזה, והם אישרו כי אכן כן, יוסי הניח את הפתק על שולחנו, פתק בו כתובה ברכה מפרגנת במיוחד: ברוך שפטרני מעונשו של זה.

עיניו של המלמד האדימו בזעם, כעסו היה נורא, לא רק שמדובר בחוצפה איומה, מדובר בבגידה כואבת. הרי כמה התמסר למען יוסי, כמה פעל למענו, כמה התאמץ כדי שימצא מקום בכיתה המותאמת לכישוריו ויכולותיו, והנה יוסי פוגע בו באופן כה נורא, פשוט דוקר

רוצים להפיץ את העלון "אור הפרשה" באיזור מגוריהם?
הצטרפו למפיצים וקבלו עלונים בכל שבוע לחלוקה!

חייגו עכשיו:
03-61-50-203

*ההפצה הינה במחיר סמלי



דברים המועילים לבריאות וגורמים לסכנה

שאלה: מהי מעלת אכילת פת שחרית בבוקר?

אמרו חז"ל, וכמה אכילת עראי וכו', כמו שטועמין בבוקר כשהולכין לבית המדרש ודואג שמא ימשך הלימוד, וטועם מלא פיו (כ- 54 גרם) ושותה. (סוכה כו.)

שאלו חכמי הגמרא, מה המקור למאמר חכמינו ז"ל, "השכם ואכול בקיץ מפני החמה ובחורף מפני הצילה (הקור)", ואמרו האנשים, 60 איש רצו, ולא הגיעו לאכול פת שחרית. שנאמר "ועבדתם את ה' אלהיכם" זו קריאת שמע ותפלה, "וברך את לחמך ואת מימך", זו פת במלח וקיתון של מים, מכאן ואילך "הסירותי מחלה מקרבך". ועוד אמרו, מחלה זו מרה, ולמה נקרא שמה מחלה 83 חלאין יש בה, מחלה בגימטריה 83, וכולן פת במלח שחרית וקיתון של מים מבטלן. (בבא קמא צב:).

ועוד אמרו חכמינו, 13 דברים נאמרו בפת שחרית (ונביא חלקם), מצלת מן החמה, ומן הצנה, ומן הזיקין (רוחות שמביאות איתם חולאים), ומן המזיקין, ומחכימת פתי, וזוכה בדין, ללמוד תורה, וללמד, ודבריו נשמעין, ותלמודו מתקיים בידו, ואין בשרו מעלה הבל, והורגת כינה שבבני מעים, ויש אומרים, אף מוציא את הקנאה ומכניס את האהבה. (בבא מציעא קז:).

כתב מן האחרונים, פת צריך מחמשת מיני דגן, כמו שכתוב וברך את "לחמך". (שמשם נרמז ענין פת שחרית כנ"ל). וסתם לחם ככל לחם שהוא אפוי ולא מבושל והביאו שאחד מחכמי הראשונים היה שורה פתיתים במים שלא לברך מוציא. וכתבו שזוהו משמע שגם פת שברכתו מזונו גם נחשב לפת שחרית, ויש אומרים שאפילו כל דבר שמזין הוא בכלל הברכה.

למעשה: הואיל והיות הגוף בריא ושלם מדרכי ה' הוא, שהרי אי אפשר שיבין או ידע דבר מידעת הבורא והוא חולה, לפיכך צריך להרחיק אדם עצמו מדברים המאבדין את הגוף, ולהנהיג בדברים המברים והמחלימים. ולכן טוב להקפיד לאכול פת שחרית המועילה לגוף, ואמנם אין צריך בדוקא לאכול פת, ואף פת הבאה בכיסנין (שברכתה מזונו) נחשבת כפת לענין זה. (ילקוט יוסף החדש ברכות חלק א עמ' תש)

שאלה: סיר חמין עם בשר שנפלה רצועת דג לתוכו, האם מותר לאכול מהחמין או שצריך לזרוק אותו?

מעשה שדג נצלה עם בשר בתנור אחד ואסרה רבא מפריזקא לאכול הדג עם כותח (פתית לחם עם חלב). מר בר רב אשי אמר, אפילו עם מלח גם אסורה, משום שקשה לדבר אחר (צרעת. פסחים עו:). והובא בשלחן ערוך. (חיו"ד סי' קטז ס"ג).

ואע"פ שכשנפלה חתיכת בשר טריפה [כזו שלא ראו לכבד בה את הסועדים] לתוך מרק, אם יש במרק כמות כזו שאפשר להכניס לתוכו שישים חתיכות כמוה, האוכל מותר. ועוד אמרו, שריח (כמות קטנה של אדים) של בשר שנדבק בגבינה, בדיעבד שכבר נעשה כן, אין בזה איסור משום בשר וחלב, כי המיעוט הזה הוא כה מועט עד שאין לו חשיבות עצמית של אכילה. אמנם לגבי סכנה היה נראה שהחמירו חכמים שכל שהתערבב טעם אפילו מועט מאוד אינה בטלה לעולם, שהרי אסרו חכמים אפילו את הריח של הדג שנדבק בבשר משום סכנה.

אולם יש ראשונים שלא הזכירו הלכה הזו כלל, ויש מחכמי אחרונים שביארו, שמרבא מפריזקא שאסר לאכול את הדג דוקא עם כותח משמע, שאם כבר נצלה הדג וקיבל ריח של בשר, בדיעבד כאשר נעשה כבר המעשה, מותר לאכול את הדג הזה בפני עצמו, ורק עם מאכלים חלביים אסור לאכול משום איסור בשר וחלב. ולפי ראשונים הללו מבואר שאם יהיה פי 60 מהדג, לא נחשוש עוד לסכנה.

ויש אומרים, שכל מה שאסר התלמוד בבלי זה דוקא דגים שבבבל, וכמו שאמרו (ב"ר פ"ה ס"ח), אינו דומה דג העולה מעכו לדג העולה מאספמיא (ספרד). ויש אחרונים שכתבו, שקיבלו מחכמים זקנים שמה שאסרו חכמי הגמרא לאכול דג עם בשר זה דוקא סוג דג "בניתא" המוזכר בגמרא. ועוד יש שכתבו, שאפשר שנשתנו הטבעיים וכבר אינו קשה לצרעת.

למעשה: קדרה של בשר שנתבשל בה בשר, ונפלה חתיכת דג לתוכה, אם יש כנגדה ששים, בטלה בששים, ותבשיל הבשר מותר. ואם לא היה בבשר והרוטב שבקדרה ששים נגד חתיכת הדג, מותר להוסיף ולהרבות בשר ורוטב בקדרה עד שיהיה שיעור ששים נגד חתיכת הדג. ואחר שישלך החתיכה של הדג, ויוסיף על מה שבקדרה בשר ורוטב, ירתיח הכל ביחד, ואז כל הבשר שבקדרה חוזר להיות מותר באכילה. (הליכות עולם ח"ז עמ' קפא)



אימון אישי הרב אהרן פרידמן

כל ההתחלות קשות

טבעי הדבר שבתקופה הראשונה לנישואין, רובנו לא נרגיש נוח בבית החותנים. עד עכשיו הכירו אותנו מרחוק, ומעתה הם עומדים להכיר אותנו מקרוב, ולכן מתעורר בנו שוב הספק האם נמצא חן בעיני החם והחמות ושאר בני המשפחה, מלווה בחשש שמא יראו בנו משהו שיוריד את הערך שלנו בעיניהם. אבל בדרך כלל, לאט לאט ועם הזמן, נתרגל ונרגיש נוח בבית החותנים.

ובכל זאת, איך שלא יהיה וכמה שכבר נרגיש טוב ומקובלים בבית החותנים, עלינו לזכור שמבחינה מסוימת, תמיד נישאר אורחים. חלק מבני משפחה המורחבת ולא הילדים המקוריים. הילדים שהם עצם מבשרם, מה שלא יעשו וכמה שלא יחטאו, יסלחו להם בסופו של דבר, כרחם אב על בנים, מה שאין כן בני משפחה המורחבת, החדשים אשר מקרוב באו, דין אחר להם. אם הם יקלקלו את השורה ולא יתנהגו כראוי, לא יסלחו להם כל כך מהר.

בבית החותנים נחוץ אפוא ביותר להיות חכם המכיר את מקומו, ולהקפיד שבעתים על כל מה שילדים נשואים צריכים להקפיד בבית ההורים. יש לשים דגש ולזכור תמיד לכבד את כולם, להחמיא בכל עת מצאו, ולהיזהר שלא להתערב במריבות משפחתיות ולא לדבר חלילה נגד אף אחד מבני המשפחה.

בתקופה הראשונה ישנה תופעה שהחתן או הכלה הטריים זוכים בבית החותנים להערצה בלתי מסוימת. החותנים עדיין משוחזים מכל הטובות ששמעו בתקופת האירוסין, וגם מבקשים לגלות כמה שיותר סיבות להתגאות בנכס החדש ולשכנע את עצמם כי עשו עיסקה משתלמת. המצטרף הטרי למשפחה, בהחלט יכול לנצל את ההערכה הזאת להעלות את הבטחון העצמי שלו, ולהוכיח כי ראוי הוא לכתרים בהם מעטרים אותו. מאידך, הוא עלול להיתפס לזחיחות דעת ולהתחיל להביע דעות על ימין ועל שמאל, ועד מהרה הקסם ייעלם. אפילו במקרים שהחם או החמות מבקשים את חוות דעתנו, חשוב לזכור כי "סייג לחכמה - שתיקה". תמיד כדאי להיות זהירים ושקולים במה שאומרים.

מספרים על 'משולח', להתרים כספים בחז"ל, שהתאכסן זמן רב מדי בבית מארחיו, עד שהם ביקשו דרכים להיפטר ממנו. כשהרגישו כי כבר לא יוכלו לשאת את שהותו אפילו יום אחד נוסף, עלה בדעתם רעיון: במהלך ארוחת הערב, בעל הבית יעיר לאשתו כי התבשיל מלוח מדי, היא תטען בתוקף שהוא טועה ויתחיל ויכוח בעניין. כדי להכריע עם מי הצדק, ישאלו לחוות דעתו של האורח. אם יאשר את דברי בעל הבית, האשה 'תפגע', ואם להיפך, הבעל 'יפגע'. כתוצאה מכך, הלה כבר לא יחוש בנוח להמשיך לשבת בביתם.

אמרו ועשו. האורח התבקש לחוות את דעתו ובעוד כל אחד מהם מתקין עצמו 'להיעלב', קשות, הם נדהמו לשמע תגובתו: "תסלחו לי, אבל אני מתכנן להתארח אצלכם עוד שבועיים, למה לי להתערב בוויכוח ביניכם?...". אינני בטוח שזה רעיון טוב לספר לחותנים את הבדיחה, אבל לפחות ביניכם לבין עצמכם, תזכרו את זה תמיד.

קשיים שנחוץ לקחת בחשבון

אמר לי פעם חתן שהדרכתני אותו לפני נישואיו: "אינני מבין מדוע עושים עסק כזה, הרי אני מתחתן עם נערה נורמלית ממשפחה נורמלית, מה כבר יכול להיות?!".

סביר להניח שהתמימות הזו מעוררת בכם גיחוך קל: עד מהרה הצעיר הזה יבין שהדברים הרבה יותר מורכבים... אבל למעשה, גם בנקודה זו עצמה הדברים לא כל כך פשוטים. גם אם נשתדך עם המשפחה הטובה ביותר וגם אם כולם יהיו מאותה קהילה, תמיד יהיו במשפחה השניה הפתעות ושינויים מהדרך שאליה אנו מורגלים. בצורת החשיבה והדיבור, בהעדפות ובניהול כל ענייני הבית והמשפחה, ואף בענייני רוחניות, יראת שמים, הלכה, מנהגים וקפידות וכדומה. ההמשך בעזרת השם בשבוע הבא.

רגע חושבים

דניאל אליהו גרמן

סגולות לפרנסה ועשירות

אפילו החטא של ישראל במדבר היה שלא האמינו באהבתו האינוספית ו"לא בטחו בישועתו" (למרות חטא העגל וכל העשרה ניסיונות), כי לא הרגישו ראויים [הדעה לבעל הלשם דרוש עולם התורה ח"ב דרוש ד פ"ב] הרי כל אבא שיש לו ילד יודע שגם אם הבן עשה טעות והוא בשעת צרה הוא יקפוץ לעזרתו ויציל עשוק מיד עושקו. כל אבא מצטער בצער של הבן שלו וכל אבא שמח שטוב לבן שלו – אין פה תנאים. ככה ממש הקב"ה – הוא אוהב אותנו ללא תנאי (זה לא סותר שיש דין ודיין) והוא מתפלל להיכנס לנו לפנים משורת הדין ולמסור את ההנהגה בידיים שלנו.

הבורא הרחמן ברא את עולמו בשביל להיטיב לנבראיו ולהראות את גודל רחמנותו ואהבתו, ו"חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם" – מה שאומר שה' ברא את כל הגלקסיות ואת כל מיליארדי ה'מייד אין ציינה', החיות המזון וכו' – בשבילך, שיהיה לך טוב בחיים!

תאחל רק טוב: עוד אומר ה'בן מלך' שאם תהיה טוב עין ותסגור על ישראל אז – "אם תהיה דעתו בזה שראוי שיהיה לכולם שפע ברכה והצלחה.. והנה כפי אשר הוא סובר כן פוסקים גם בשמיים כלפיו!" (והכל מתחיל בפה, לאחל תמיד לאנשים רק טוב ולא להגיד 'מאיפה לשכן יש כסף לרכב כזה' וכו'). יהי רצון שנזכה!

למאמרים נוספים של דניאל אליהו גרמן
בקרו באתר ישיבת אור דוד

אחד השבויים מספר שבשביל לקבל חתיכת לחם הוא סבל המון, ושבשבילו אותו רגע של פתיחת מקרר לקחת מלפפון ולחם שהייתה כמובן מאליו לפני – באותם רגעים היו בשבילו גן עדן. עבורנו ב"ה מספיק דמיון מודרך קצר – להרגיש את החסר (הקצה אחרון) ולהרגיש בר מזל על כל דבר שה' מעניק לנו.

גם אדם שפותח ברז/חשמל – כמה צינורות ותשתיות על גבי תשתיות בנו עבורו שמחברים לאינסוף דברים עד שהוא מקבל את הגז מים חשמל [גמ"ח כפשוטו], בזמן שבעבר לחמם מים היה סיפור. חסד ה'!

מי שיתמיד בזה עד שיעשה הדבר כטבע שני אצלו (כל אחד יקח לעצמו התחלה בדבר אחד ויהיה מוסיף והולך) יזכה לעשירות ממש – כהבטחת תלמידו של רבי נחמן – בגשמיות ובעשירות. ועוד מוסיף "ולא יזיק לו" כלומר, יש כאלה שעושר שמור לבעליו לרעתו וכו' – אצל האדם הזה שעובד בעבודת הכרת התודה – ההנהגה תהיה שונה!

עצה נוספת מובא 'בבן מלך': "כאשר האדם יהיה סובר לפי השקפתו, שראוי שהקב"ה ירעיף עליו שפע גדול, בתים ונכסים, עושר והרחבה, בריאות וחיים, ויהיה לו נחת רוי ואושר..והוא סובר כך משום שנוקט בדעתו שהשם ית' הוא אבינו הדואג לנו והוא אוהב אותנו ורוצה בטובתנו, הרי בוודאי שראוי שייתן לנו. וכך הוא עומד בציפייה..אכן יעניק לו הקב"ה". (כי ההנהגה מלמעלה עם האדם היא כפי השקפתו, והוא גורם לעצמו סוג ההנהגה שינהגו עמו מן השמיים. דף ע"ז)

בוא והכנס ברכה לביתך

הכנס קופת צדקה לביתך
ותהיה שותף לכל פעילות הענפה של

דניאל זר מורנו ורבנו הרה"ג שליט"א



לפרטים נוספים: 03-5701212
ניתן להעביר שמות לברכה מאת הרב

ישיבה לבעלי תשובה | כולל אברכים | תלמודי תורה | גנים | בית ספר לבנות | הדרשה השבועית | מדרשייה | עזרה למשפחות נזקקות